

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/41/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8206205002
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8206205002.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Világiovej v spore žalobcu M., s.r.o., K. XX, XXX XX Z., R.: XX XXX XXX, zastúpený JUDr. Jozef Sotolář, PhD., advokát, Južná trieda 1, Košice proti žalovaným 1/ J. V., nar. XX.XX. P., B. XX, bl. K., XXX XX Z., 2/ W. V., nar. XX.XX.XXXX, B. XX, bl. K., XXX XX Z., 3/ Z., M., W. 7, XXX XX Z., R.: XX XXX XXX, 4/ R.. V. N., nar. XX.XX.XXXX, B. Z. K., XXX XX Z., 5/ W.. F. N., nar. XX.XX.XXXX, B. Z. XXX XX Z., 6/ F. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX, XXX XX Z., 7/ W.. O. W., nar. XX.XX.XXXX, B. Y. XXXX/XX, Z., 8/ Q. G., nar. XX.XX.XXXX, XXX W. F. M. R., NY XXX/X 9/ S. K., nar. XX.XX.XXXX, XXX S. L., N. XXXXX, I. V., XX/ W.. W. M., nar. XX.XX.XXXX, B. XX, XXX XX Z., XX/ Z. M., nar. XX.XX.XXXX, B. XX, XXX XX Z., XX/ E. M., nar. XX.XX.XXXX, B. XX, XXX XX Z., XX/ W.. W. M., nar. XX.XX.XXXX, B. XX, Z., XX/ V. W., B. XX, XXX XX Z., XX/ Z. W., B. XX, XXX XX Z., XX/ O. I., nar. XX.XX.XXXX, B. XX, XXX XX Z., XX/ S. I., nar. XX.XX.XXXX, B. XX, XXX XX Z., XX/ R.. R. H., nar. XX.XX.XXXX, B. XX, XXX XX Z., XX/ K. H., nar. XX.XX.XXXX, B. XX, XXX XX Z., XX/ O. V., nar. XX.XX.XXXX, B. XX, XXX XX Z., XX/ Z. V., nar. XX.XX.XXXX, B. XX, XXX XX Z., XX/ K. Q., nar. XX.XX.XXXX, B. XX, XXX XX Z., všetci žalovaní zastúpení JUDr. Jozef Stašak, advokát, Andraščíkova 3, 085 01 Bardejov, o nároky za služby spojené s užívaním bytu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 3C/215/2006-462 z 25.06.2018 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok s upresnením, že o výške priznanej náhrady trov prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

II. Žalovaným priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaných strán sporu súd prvej inštancie, v poradí druhým, žalobcom odvolaním napadnutým rozsudkom žalobu v celom rozsahu zamietol a vyslovil, že žalovaní majú nárok vo vzťahu k žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie v podstate postavil na závere, že žalobca nie je v spore aktívne legitimovaný, lebo od 01.07.2006 a ani v čase vyhlásenia rozsudku nebol správcou bytového domu K., preto sa s úspechom nemôže domáhať nárokov na plnenia za služby spojené s užívaním bytu od jednotlivých vlastníkov, lebo žiadať takéto plnenia môže iba správca, ktorým je žalovaný 3/, vo vzťahu ku ktorému žalobca nepreukázal žiadne bezdôvodné obohatenie, ktoré by mu nebolo možné priznať pre rozpor s dobrými mravmi a bolo by aj navyše, a to vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného 3/, premlčané. Uvedené závery podoprel ustanoveniami § 6, § 8, § 8b, §10 zák. č. 182/1993Z.z., § 3, § 100, § 107, § 451, § 454, § 563 Občianskeho zákonníka. Výrok o trovách konania ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2 CSP.

3. Tento rozsudok včas podaným odvolaním napadol žalobca formálne citujúc odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. a/ - h/, ods. 2 CSP. Jeho odvolacie námietky možno zhrnúť do nasledovných rovín: (i) námietka, že súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu po tom, ako boli v troch samostatných konaniach vedených na súde prvej inštancie pod sp. zn. 3C/215/2006, 3C/149/2008 a 5C/44/2008 jeho rozhodnutia zrušené rozhodnutiami odvolacieho súdu pod sp. zn. 19Co/136/2017, 3Co/112/2017 a 3Co/166/2017, pričom súd prvej inštancie po zrušení vecí urobil jediný úkon, a to spojil všetky uvedené konania pod jedno a následne vo veci rozhodol; (ii) námietka, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a svojvoľný, lebo súd prvej inštancie odôvodňuje svoje rozhodnutie dôkazmi a skutočnosťami, ktoré nemajú oporu v spise; (iii) námietka nesprávneho a nezákonného vyporiadania sa s otázkou premlčania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 3/, ktorý vzťah má podľa žalobcu nepochybne obchodnoprávny charakter, premlčacia doba na vydanie prípadného bezdôvodného obohatenia začína plynúť až momentom určenia, kto je domnelý správca, a k takémuto určeniu došlo až právoplatnosťou rozsudku vo veci sp. zn. 4C/4/2007 s tým, že na žalovaným 3/ vznesenú námietku premlčania, nebolo možné, pre jej rozpor s dobrými mravmi prihliadať, lebo to bol práve žalovaný 3/, ktorý si neplnil svoje základe správcovské povinnosti, a ktoré za neho plnil žalobca; (iv) v ostatnom ide opakovanú hmotnoprávnu argumentáciu žalobcu k predmetu sporu, predovšetkým ku splneniu predpokladov pre relevantné rozhodovanie vlastníkov bytov vo vzťahu k správe. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaní unisono navrhli napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a uplatnili trovy konania.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, s nariadením odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, po zopakovaní dokazovania v potrebnom rozsahu v zmysle ustanovenia § 384 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

6. Podľa § 390 CSP, odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak a/ rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a b/ odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

7. V rámci odvolacieho konania odvolací súd v súlade s ustanovením § 390 CSP a najmä právom na spravodlivý proces zaručeným článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v ktorom je implikované právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a nasl., vo veci nariadil odvolacie pojednávanie za účelom zopakovania dokazovania v potrebnom rozsahu z dôvodu, že súd prvej inštancie i napriek vyslovenému právnomu názoru v troch rozhodnutiach odvolacieho súdu, ten nerešpektoval.

8. Na prvom mieste po námietke žalujúcej strany, odvolací súd sa vyporiadal s otázkou procesnej subjektivity žalovanej 10/, ktorá v priebehu sporu dňa XX.XX.XXXX zomrela, pričom z pripojených dedičských spisov OB BJ, sp. zn. 4D/144/2016 a sp. zn. 1D/42/2017 boli oboznámené uznesenia, sp. zn. 4D/144/2016 z 27.02.2017 a sp. zn. 1D/42/2017 z 14.11.2014, z ktorých vyplynulo, že dedičmi po nej boli žalovaní 7/ až 9/, s ktorými následne odvolací súd pokračoval v konaní uznesením vyhláseným na odvolacom pojednávaní dňa 13.06.2019, ktoré nebolo potrebné ani vyhotovovať a ani doručovať (§ 235 ods. 1, 2 CSP).

9. Pôvodne boli vedené tri samostatné konania, a to pod sp. zn. 3C/215/2006, 3C/149/2008 a 5C/44/2008 (toto bolo spojené s konaním pod sp. zn. 1C/92/2012), v ktorých súd prvej inštancie svojimi prvými rozsudkami zamietol návrhy na spojenie vecí, žaloby vo veci samej zamietol a vyslovil, že žalovaní majú nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. Všetky uvedené rozhodnutia prvoinštančného súdu boli na odvolania žalobcu zrušené uzneseniami odvolacieho súdu, a to pod sp. zn. 19Co/136/2017 z 07.11.2017 vo veci 3C/215/2006, sp. zn. 3Co/112/2017 z 21.11.2017 vo veci 3C/149/2008 a sp. zn. 3Co/166/2017 z 30.01.2018 vo veci 5C/44/2008. Odvolací súd súdu prvej inštancie v týchto zrušujúcich uzneseniach vytýkal jednak nepreskúmateľnosť odvolaním napadnutých rozhodnutí a jednak to, že tie vychádzali z dôkazov, ktoré pred súdom prvej inštancie neboli vykonané

zákonom predpísaným spôsobom. Uložil mu vo veci znova konať, zrealizovať riadne dokazovanie, vo veci nanovo rozhodnúť a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodniť. Tu možno súhlasiť s názorom odvolateľa, že sa tak nestalo. Súd prvej inštancie po zrušení týchto troch vecí odvolacím súdom, tie iba spojil na spoločné konanie uznesením sp. zn. 3C/215/2006 z 28.03.2018 a na nasledujúcom pojednávaní bez vykonania akéhokoľvek dokazovania opätovne rozhodol.

10. Odvolací súd tak na odvolacom pojednávaní zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu, a to z pripojeného spisu OS BJ, sp. zn. 3C/215/2006 bolo odkázané na tieto nasledovné listinné dôkazy: zmluva z č.l. 43-48, výpoveď zmluvy o výkone správy z č.l. 53, prezenčné listiny z č.l. 54-55, zápisnica o schôdzi z č.l. 90-92, prezenčná listina z č.l. 93, zmluva z č.l. 14-22, rozsudok OS BJ, sp. zn. 4C/4/07 z č.l. 290, zmluva o poskytovaní služieb z č.l. 4, evidenčný list z č.l. 3 až 5 a súčasne z č.l. 460 a 461, doklady M. od V. J. za obdobie 1/06, 2/06, 3/06, 4/06, 5/06; z pripojeného spisu OS BJ, sp. zn. 3C/149/2008 bolo odkázané na listiny na č.l. 5, 6, 7 a 8, a to konkrétne evidenčné listy, zmluva o poskytovaní služieb medzi M. a R. V. N. a konečné vyúčtovanie nákladov za rok 2006; z pripojeného spisu OS BJ, sp. zn. 5C/44/08 bolo odkázané na listiny nachádzajúce sa na č.l. 5, 6, 7 a 8, evidenčné listy, zmluva o poskytovaní služieb a vyúčtovanie za rok 2006 a z pripojeného spisu OS BJ, sp. zn. 1C/92/2012 bolo odkázané na listiny na č.l. 5 až 26, išlo o vyúčtovania za roky 2009 a 2010, ktoré urobila spoločnosť M. vo vzťahu k vlastníkom bytov v obytnom dome K.11. Žalovaní na odvolacom pojednávaní poukazujú na ich argumentáciu v priebehu celého sporu navrhli napadnutý rozsudok potvrdiť a uplatnili trovy konania.

12. Žalobca na odvolacom pojednávaní navrhol vykonať všetky dôkazy, ktoré navrhol vykonať na súde prvej inštancie a na ktoré poukázal vo svojom odvolaní. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu, ktorý bol vyslovený v ostatných troch zrušujúcich uzneseniach, neustálil si okruh účastníkov. Odvolací súd sa podľa neho na odvolacom pojednávaní nezaoberal ani meritom veci za obdobie jún 2006. Preto navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Strany sporu na odvolacom pojednávaní zhodne potvrdili, že majú k dispozícii všetky listinné dôkazy, na ktoré odvolací súd odkázal. Žalovaní namietali iba vyúčtovania za roky 2009 a 2010 z dôvodu, že žalobca nie je správcom bytového domu K.. Nebolo však potrebné po uvedenom spochybnení vykonať dôkaz týmito listinami ich oboznámením postupom podľa § 204 CSP, lebo odvolací súd dospel k záveru, že v tomto období žalobca správcom nebol. Žalobca poukázal, že ide iba o fotokópie týchto listín. K tomu odvolací súd uvádza, že zo žiadneho ustanovenia CSP nevyplýva, aby za dôkaz nemohla slúžiť aj fotokópia listiny. Ak navyše všetky žalobcom spochybnené listiny boli do konania predložené práve z jeho strany, neboli kumulatívne splnené ani obe podmienky pre oboznámenie týchto listín postupom podľa § 204 CSP, t.j., že by listina nebola druhej strane doručená a súčasne, že by strana (žalovaní), ktorú listinu nepredložila, jej obsah spochybňovala.

14. Krucálnou otázkou v tomto spore bola otázka platnosti výpovede zmluvy o výkone správy žalobcovi, ktorá bola schválená na schôdzi vlastníkov bytov dňa 21.12.2005.

15. V tomto smere potom bolo odvolacím súdom vykonané dokazovanie ohľadne priebehu schôdze vlastníkov bytov v bytovom dome K. dňa XX.XX.XXXX a po oboznámení sa so zápisnicou zo schôdze vlastníkov bytov zo dňa 21.12.2005, prezenčnej listiny zo schôdze konanej dňa 21.12.2005, samotnej písomnej výpovede, dospel odvolací súd k záveru, že predmetná schôdza prebehla v súlade so zákonom a výsledky hlasovania, vrátane schválenia výpovede zmluvy o správe žalobcovi a schválenie nového správcu bytového domu Z., s.r.o., sú platné. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že na schôdzi konanej dňa 21.12.2005 za výpoveď zmluvy o výkone správy so žalobcom hlasovala nadpolovičná väčšina, t.j. 13 z 24 vlastníkov bytov bytového domu. Písomná výpoveď zmluvy o výkone správy bola žalobcovi doručená dňa 22.12.2005 a nikto z prehlasovaných vlastníkov bytov nedal na súd žalobu o neplatnosť rozhodnutia väčšiny vlastníkov bytov. V zmysle písomnej výpovede začala dňom 01.01.2006 plynúť šesťmesačná výpovedná lehota a skončila dňa 30.06.2006 a od dňa 01.07.2006 novým správcom bytového domu sa stal Z. s.r.o. -žalovaný 3/. Zo zápisnice zo schôdze vlastníkov bytov zo dňa 21.12.2005 bolo zistené, že zmluvu o výkone správy so spoločnosťou Z., s.r.o. schválila nadpolovičná väčšina, t.j. 13 vlastníkov bytov, nikto z vlastníkov bytov nebol proti a dvaja vlastníci bytov sa zdržali hlasovania.

16. Odvolací súd dáva do pozornosti v súvislosti s námietkou neplatnosti schôdze i, že z ustanovenia § 14 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom k 21.12.2005 nevyplýva, že predpokladom relevantnosti schôdze je účasť správcu na schôdzi, z odseku 4 tohto ustanovenia to, že je to prehlasovaný vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome, ktorý má právo obrátiť sa na súd, nie iná osoba, inak jeho právo zaniká. V konaní nebolo ani tvrdené, že by niektorý z prehlasovaných vlastníkov podal na súde žalobu v 15-dňovej lehote od hlasovania, ktorá je lehotou prekluzívnou, čo znamená, že toto právo zaniklo, rozhodnutie schôdze vlastníkov je záväzné.

17. Odvolací súd zastáva názor o nemožnosti limitovania výkonu práva vlastníkov bytov vôľou správcu. To, že výsledok hlasovania vlastníkov môže mať dosah na podnikateľské aktivity žalobcu nemôže byť faktorom obmedzujúcim právo vlastníkov bytov na pokojné užívanie majetku, ochrana ktorého vyplýva aj z čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj z Ústavy Slovenskej republiky (čl. 20 ods. 1). Z podstaty vlastníctva vyplýva sloboda rozhodovania o otázkach súvisiacich s výkonom vlastníckeho práva, jedným z ktorých je aj právo zveriť inému správu vlastného majetku, a to na základe vlastných preferencií. Ak je preferenciou väčšiny vlastníkov bytov zmena správcu bytového domu, je povinnosťou správcu rozhodnutie vlastníkov akceptovať, nakoľko je záväzné. Uvedené sa týka aj výpovede zo zmluvy o výkone správy.

18. Nároky uplatňované v tomto spore po spojení vecí voči žalovaným, s výnimkou nároku voči žalovanému 3/ sú nárokmi za služby spojené s užívaním bytu po 01.07.2006, kde ku žalovaným 1/ a 2/ bol uplatnený nárok i za mesiac jún 2006.

19. Keďže odvolací súd dospel k záveru o platnosti výpovede zmluvy o výkone správy žalobcovi, žalobe žalobcu voči žalovaným (okrem žalovaného 3/), ako vlastníkom bytu v bytovom dome H/3, nemohol vyhovieť, keďže žalobca od 01.07.2006 nie je správcom bytového domu H/3, pričom od žalovaných sa domáhal zaplataenia úhrad za služby spojené s užívaním bytu za obdobie po 01.07.2006. Žiadať plnenia za služby spojené s bývaním od vlastníka bytu v bytovom dome môže iba správca bytového domu, ktorým je od 01.07.2006 žalovaný 3/, a teda žalobca nie je aktívne legitimovaný na uplatnenie tohto plnenia na súde. Zmena v osobe správcu nemôže byť na ujmu vlastníkom bytov, ako to ustanovuje § 8 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z.

20. Jedinou výnimkou čo sa týka obdobia, za ktoré žalobca bol správca bytového domu K./X sú žalovaní 1/ a 2/, od ktorých si žalobca uplatňoval svoj nárok aj za obdobie, kedy vykonával správu bytového domu K. konkrétne za jún 2006. Aj v tomto prípade však akékoľvek nedoplatky môže od vlastníka vymáhať iba aktuálny správca bytového domu, toto právo prechádza na správcu okamihom zániku, resp. vzniku postavenia správcu bytového domu. Subjekt, ktorý prestal byť správcom bytového domu, prestáva byť daným okamihom v právnom vzťahu s vlastníkom bytu alebo nebytového priestoru a nemôže od neho požadovať akékoľvek nedoplatky. Tieto nároky prechádzajú na nového správcu, ktorý je v právnom vzťahu s vlastníkom a otázka nedoplatkov z minulého obdobia je vecou vysporiadania predchádzajúceho a súčasného správcu, tak ako to upravuje zákon č. 182/1993 Z.z.. Žalobca v súčasnosti a ani v čase podania žaloby voči žalovaným 1/ a 2/ nebol správcom bytového domu K./X a teda nemal postavenie správcu, ktorý výlučne môže vymáhať od vlastníkov nedoplatky.

21. Obdobný právny názor k otázke platnosti výpovede zmluvy o výkone správy žalovanému, zaujal Krajský súd v Prešove aj vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 5Co/20/2016 z 23.03.2017, 9Co/42/2017 z 5.10.2017, 19Co/116/2017 z 28.09.2017 a 5C/77/2018 z 29.01.2019, od ktorého sa nemá rozumný dôvod odkloniť odvolací súd ani v tomto prípade.

22. K nároku žalobcu uplatneného ku žalovanému 3/ odvolací súd uvádza, že ak došlo k bezdôvodnému obohateniu sa nového správcu - žalovaného 3/ na úkor starého správcu - žalobcu tým, že určitú dobu ešte starý správca poskytoval plnenia vlastníkom namiesto nového správcu, hoc už na to nebol právny dôvod (v dôsledku zmeny v subjekte správcu), je potrebné odprieť žalobcovi právo na vydanie bezdôvodného obohatenia pre rozpor s dobrými mravmi, tak ak to správne uviedol i súd prvej inštancie, lebo žalobca majúci vedomosť o okolnostiach podmieňujúcich zánik s ním uzatvorenej zmluvy o výkone správy k 30.06.2006, aj napriek tejto vedomosti neobozretne pristupoval k poskytovaniu plnení vlastníkom bytov a v podstate týmto svojím nedbanlivým postupom dal príčinu k vzniku bezdôvodného obohatenia sa na strane žalovaného 3/. Okrem toho bola zo strany žalovaného 3/ vnesená i námietka premlčania a tú treba posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, a nie podľa Obchodného

zákonníka, tak ako sa to mylne domnieva žalobca. Rozhodujúcou tu totiž nie je skutočnosť, že starý správca - žalobca bol držiteľom oprávnenia na podnikanie v oblasti správy bytov a domov, ale posúdenie podstaty spoločenského vzťahu, v ktorom vystupoval. V súdenom spore je z vykonaného dokazovania nepochybné, že žalobca poskytoval v rozhodnom období plnenia vlastníkom bytov bez platnej písomnej zmluvy o výkone správy, teda nie ako správca (tým bol žalovaný v 3/), a preto jeho konanie a právne postavenie nie je možné posúdiť ako podnikanie a podriaďiť ho Obchodnému zákonníku, ako osobitnému zákonu, upravujúceho právne vzťahy medzi podnikateľmi. Vzhľadom na uvedené by bolo potrebné nároky žalobcu, ktoré uplatnil za obdobia rokov 2006 a 2007, vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným 3/, vyhodnotiť aj za premlčané. Ak žalobca sám dlhodobo porušoval dobré mravy, nemôže sa potom domáhať odoprenia práva uplatniť námietku premlčania žalovanému 3/.

23. Odvolací súd návrhy na doplnenie dokazovania zo strany žalobcu zamietol s poukazom na princíp koncentrácie a neúplnej apelácie. Na to aby odvolací súd mohol v zmysle návrhu žalobcu doplniť dokazovanie museli by byť splnené všetky tri zákonom (§ 384 ods. 2 CSP) vyžadované podmienky, a to: 1. návrh na vykonanie dôkazu na súde prvej inštancie, 2. zamietnutie jeho vykonania súdom prvej inštancie a 3. návrh na jeho vykonanie v odvolaní. Práve tretia podmienka, a to návrh na vykonanie dôkazu v odvolaní, aj napriek názoru odvolateľa, naplnená nebola, pretože obsah žalobcom podaného odvolania neosvedčuje, aby bol žalobca takýto návrh skutočne v odvolaní urobil. Okrem toho, žalobca ako správca bytového domu K. nie je osobou oprávnenou namietat' závery schôdze vlastníkov bytov, touto osobou je len prehlasovaný vlastník bytu, pričom žiaden z vlastníkov bytu sa na súd neobrátil, teda márnym uplynutím zákonnej lehoty toto právo zaniklo a závery schôdze vlastníkov bytov sú teda záväzné.

24. Jediný jeho návrh na doplnenie dokazovania v odvolaní bol urobený k ne/existencii osobitného účtu pre vlastníkov obytného domu K. do konca roka 2015, ktorý by spravoval žalovaný 3/. Vykonanie tohto dôkazu však nemohlo spôsobiť zmenu právneho posúdenia veci, preto jeho vykonanie bolo rovnako zamietnuté.

25. Pokiaľ ide o vecne správny výrok o trovách konania, odvolací súd poukazuje na to, že výrok o nároku na náhradu trov konania musí byť formulovaný tak, že v ňom musí byť uvedené nielen kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania ale musí v ňom byť uvedená aj formulácia, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uložennej povinnosti (pozri, NS SR, sp. zn. 6Cdo/222/2016). V zmysle uvedeného potom odvolací súd upresnil, kto a ako o výške priznanej náhrady rozhodne.

26. Preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP s vyššie uvedeným upresnením potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie tak v merite veci ako i vo výroku o trovách prvoinštančného konania.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalovaným v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

28. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).